

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **M. H**
st. příslušnost Arménská republika
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem nám. 28 října 1898/9, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2017, č. j. MV-129456-7/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 2. 8. 2016 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Jako účel pobytu v žádosti uvedl, že je rodinným příslušníkem občana EU.
2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-11121-20/PP-2016, žádost zamítlo podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě popsal průběh dosavadního řízení před správními orgány a namítal, že nebyl dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti, neboť nebyla naplněna druhá podmínka § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je sice evidován v evidenci nežádoucích osob, ovšem netrvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná má tuto podmínku za naplněnou tím, že se žalobce dopustil trestného činu. Hodnocení žalované je však formální a nevychází ze skutečného stavu věci.
5. Trestný čin spáchal žalobce již v roce 2001. Z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn, aniž by soud přijal záruku za dovršení jeho nápravy. Je zřejmé, že s ohledem na § 88 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, již v roce 2010 nehrozilo opakování trestné činnosti.
6. Trestný čin z roku 2001 lze považovat za jediný exces, který lze v životě žalobce zaznamenat. V době jeho spáchání bylo žalobci 28 let, přičemž nyní je mu 43 let. Od doby, kdy se osvědčil, uplynulo dva a půl roku, ovšem od doby propuštění z výkonu trestu uběhlo již let více než sedm let. Žalovaná má za to, že tato doba je poměrně krátká k tomu, aby mohlo být konstatováno, že u žalobce hrozba z narušení veřejného pořádku netrvá. Neuvádí však, jako dobu považuje za dostatečnou a její hodnocení je proto nepřezkoumatelné.
7. Žalobce má za to, že si zaslouží nový začátek. Opakované poukazování na trestný čin spáchaný v minulosti není přiměřené. Žalobce se změnil minimálně na základě výkonu trestu, který na něj měl zjevně pozitivní vliv.
8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní námitky považuje za nedůvodné. Plně odkázala na obsah spisového materiálu a na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Dodala, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se zákonem.
10. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

11. Při ústním jednání konaném dne 3. 7. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích uplatněných v předchozích písemných podáních.
12. Zástupce žalobce při jednání zdůraznil, že ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „směrnice 2004/38/ES“), vyplývá, že cizinec by měl mít možnost po třech letech přezkoumat uložený trest vyhoštění. Domnívá se, že směrnice byla nedostatečně transformována do českého právního řádu. Při zkoumání podmínky závažného narušení veřejného pořádku mělo být zohledněno, že trestný čin byl spáchán téměř před 20 lety. Žalovaná neuvedla, jakou dobu od uplynutí trestu lze považovat za dostatečnou, aby cizinci bylo pobytové oprávnění přiznáno.
13. Žalovaná připomněla, že žalobce byl odsouzen za trestný čin vraždy. Zkušební doba uplynula v roce 2015. I s ohledem na délku uloženého trestu nelze po tak krátké době říci, že už nebezpečí ze strany žalobce nehrozí.
14. Soud při jednání konstatoval obsah soudního i správního spisu. Dokazování soud neprováděl, neboť účastníci žádné důkazní návrhy neuplatnili a ani soud ze své vlastní vůle neshledal potřebu doplnit dokazování provedené ve správním řízení.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
16. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
17. Podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahují obdobně důvody podle § 87d odst. 1.*
18. Z ustanovení § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak vyplývá, že *ministerstvo zamítne žádost o vydání potvrzení povolení k přechodnému pobytu, jestliže je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
19. Nežádoucí osobou se podle § 154 zákona o pobytu cizinců rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
20. Ustanovení § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tedy uvádí, že cizinci nelze vydat povolení k přechodnému pobytu, jsou-li splněny následující dvě podmínky: 1) žadatel je evidován v evidenci nežádoucích osob a 2) trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
21. V projednávaném případě není mezi účastníky spor ohledně naplnění první podmínky pro aplikaci § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. že žalobce byl v době

rozhodnutí správních orgánů evidován v evidenci nežádoucích osob. Spornou je však otázka naplnění druhé podmínky, tedy zda trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

22. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Ministerstvo vnitra v rozhodnutí ze dne 9. 3. 2017 vycházelo z toho, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob. Do této evidence byl zařazen na základě rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2003, č. j. 7 To 45/03-1218, kterým byl žalobce shledán vinným tím, že jiného úmyslně usmrtil v úmyslu získat majetkový prospěch, čímž spáchal trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. h) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání třinácti roků a trest vyhoštění z území republiky na dobu neurčitou. Uvedeného trestného činu se žalobce dopustil tím, že se společně s dalším obžalovaným arménské státní příslušnosti domluvil, že pod záminkou obchodu s drogami donutí střelnou zbraní poškozeného vietnamské státní příslušnosti k vydání peněz. Dne 15. 1. 2011 v době mezi 3:30 až 4:00 hodin předal poškozený obžalovaným finanční obnos jako úplatu za drogu, avšak když drogu ihned nedostal, vzal si peníze zpět a spoluobžalovaný poškozeného pěti střelnými ranami zastřelil. Obžalovaní se následně zmocnili předmětného finančního obnosu, tělo poškozeného vyhodili z auta a z místa činu uprchli. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně uzavřel, že s ohledem na závažnost trestného činu a s přihlédnutím k tomu, že byl žalobci uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, považuje nebezpečí hrozící ze strany žalobce za nebezpečí hrozící i do budoucna. To svědčí o tom, že je tu důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl i při svém dalším pobytu na území veřejný pořádek opětovně závažným způsobem narušit (viz strana 5 rozhodnutí).
23. Žalovaná závěry správního orgánu I. stupně potvrdila. Na straně 5 rozhodnutí konstatovala, že „[p]řestože se odvolatel trestně právně relevantního jednání dopustil již před relativně dlouhou dobou (v roce 2001), a byl v minulosti podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž soudem stanovená zkušební doba uplynula dne 30. 6. 2014, nelze dle názoru Komise doposud konstatovat, že již netrvá důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku.“ Tento závěr žalovaná zaujala s ohledem na skutečnost, že byl spáchán trestný čin vraždy a že dosud platí soudem uložený trestný čin vyhoštění. Žalovaná dále doplnila, že „s ohledem na velmi vysokou závažnost odvolatelem spáchaného trestného činu a poměrně krátkou dobu, která uplynula od vykonání trestu odnětí svobody (včetně zkušební doby podmíněného odsouzení), nelze dospět k závěru, že již netrvá důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany odvolatele“ (viz strana 6 rozhodnutí).
24. Soud tedy hodnotil, zda správní orgány správně posoudily, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
25. Výkladem pojmu veřejný pořádek se ve své rozhodovací činnosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS. V něm vyslovil, že „způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat "skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti", přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro

trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.“ Rozšířený senát vysvětlil, že Soudní dvůr EU se při výkladu použití výhrady veřejného pořádku omezil spíše na konstatování obecnějších principů a mezi užití této výhrady členskými státy, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti skutkového stavu jednotlivých případů, a konečné posouzení věci ponechal v kompetenci vnitrostátních soudů. Uvedl, že zatímco zásada volného pohybu osob by měla být vykládána extenzivně, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní. Soudní dvůr stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nestačí tedy pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se základního zájmu společnosti.

26. Žalobce požádal na základě ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k přechodnému pobytu. Podle citovaného ustanovení je rodinným příslušníkem občan Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu. Toto ustanovení je důsledkem transpozice směrnice 2004/38/ES, ke které došlo zákonem č. 161/2006 Sb. s účinností od 27. 4. 2006.
27. Článek 27 směrnice 2004/38/ES stanoví, že s výhradou šesté kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že ustanovení čl. 27 odst. 2 věty druhé směrnice 2004/38/ES je třeba vykládat tak, že ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin musí vést k zamítnutí žádosti, že žadateli bude zamítnuta žádost přechodný pobyt. Je vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil. Naproti tomu, spáchal-li žadatel závažný trestný čin za situace, kdy zde nejsou výrazné okolnosti snižující jeho závažnost, lze jen stěží dospět k závěru, že takové osobní chování neumožňuje přijmout takové opatření, které by mu odepřelo právo přechodného pobytu (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85).
29. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku je třeba přihlídnout ke všem relevantním okolnostem. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146).

30. V případě žalobce správní orgány posuzovaly jeho minulou trestnou činnost z hlediska existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zkoumaly přitom, zda bylo toto jednání skutečné, osobní, aktuální a zároveň dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím z případného zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Následně bylo nutné posoudit dopad zamítavého rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života, což správní orgány učinily; proti tomuto hodnocení však žalobní námitky nesměřují.
31. Ze správního spisu je zřejmé, že se žalobce se dopustil mimořádně závažné trestné činnosti, jejímž následkem byla smrt člověka. Z popisu osobního jednání obsaženého v rozsudku vrchního soudu je zcela zřejmé, že žalobcovo předchozí odsouzení pro trestný čin vraždy podle § 219 trestního zákona samo o sobě postačuje k závěru, že je důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Okolnosti, při nichž k činu došlo, a způsob jeho spáchání (skutečnost, že sám žalobce nebyl střelcem) nijak nesnižují závažnost tohoto mimořádně závažného jednání. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalované, že s ohledem na předchozí závažnou trestnou činnost žalobce, uložený trest vyhoštění na neurčito i s přihlédnutím k časovému odstupu od vykonání trestu odnětí svobody je dáno aktuální nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
32. Co se týká žalobcem namítané časové působnosti důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, k tomu soud uvádí, že toto „důvodné nebezpečí“ nemusí být nutně navázáno na samotný akt protiprávního jednání žalobce, který v projednávané věci nastal v minulosti, nýbrž odvíjí se od skutkových okolností daného případu jako celku. Skutečnost, že se žalobce po dobu výkonu trestu odnětí svobody, ani po dobu následující po podmíněném propuštění, nedopustil další trestné činnosti, není okolností, která by mohla vyloučit aktuálnost hrozby opakování trestné činnosti. Podle soudu je nutné v této souvislosti přihlídnout k závažnosti trestné činnosti, jakož i k délce uloženého trestu odnětí svobody. V porovnání s ní se doba dvou a půl let od doby, kdy se žalobce osvědčil, jeví jako příliš krátká na to, aby bylo možné konstatovat, že již není dána aktuálnost hrozby opakování trestné činnosti ze strany žalobce. Ostatně žalobce v tomto ohledu žádné doklady o tom, že v místě svého pobytu vede řádný život, je integrován do společnosti, nepáchá další trestnou činnost apod. správním orgánům nedoložil. Za dané situace tak soud shledal interpretaci správních orgánů v souladu s § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
33. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány neuvedly, jako dobu považují za dostatečnou, aby mohlo být konstatováno, že u žalobce hrozba narušení veřejného pořádku již netrvá. Soud nesouhlasí se žalobcem, že je napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Nebylo povinností správních orgánů určit ve svých rozhodnutích dobu, po jejímž uplynutí může žalobce s úspěchem žádat o vydání povolení k přechodnému pobytu. Správní orgány hodnotí žádost s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, k tvrzeným skutečnostem a k přiloženým podkladům. Až poté vysloví závěr, zda žadatel hrozbu narušení veřejného pořádku představuje či nikoliv. Soud souhlasí se žalovanou, že poměrně krátká doba, která v případě žalobce uplynula od podmíněného propuštění či od osvědčení se v daném případě nepostačuje ke konstatování, že žalobce již hrozbu narušení veřejného pořádku nepředstavuje. Žalobce žádné další

podklady, které by dokládaly jeho chování v místě, kde žije, nepředložil. Nebylo k nim proto možné přihlížet. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.

34. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by jeho podmíněné propuštění v roce 2010 znamenalo bez dalšího naplnění druhé podmínky § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Je pravdou, že trestněprávní úprava umožňuje podmíněně propustit odsouzeného, nehrozí-li s ohledem na okolnosti činu, za který byl odsouzen, a povahu jeho osobnosti opakování spáchaného nebo jiného zvláště závažného trestného činu. Ovšem správní orgány při posuzování žádosti o povolení k pobytu posuzují, zda u cizince trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jedná se tedy o posouzení jiných skutečností.
35. Žalobce dále namítl, že směrnice 2004/38/ES, nebyla do české právní úpravy dostatečně implementována. Z čl. 32 odst. 1 směrnice vyplývá, že „*fosoby, kterým byl zakázán pobyt z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, mohou po uplynutí přiměřené lhůty, která závisí na okolnostech, avšak nejdéle po uplynutí tří let od vykonání pravomocného rozhodnutí o zákazu pobytu přijatého v souladu s právem Společenství, podat žádost o zrušení zákazu pobytu odůvodněnou skutečnostmi nasvědčujícími tomu, že došlo k podstatné změně okolností, kterými bylo rozhodnutí o zákazu pobytu odůvodněno.*“ Soud v prvé řadě uvádí, že žalobci byl trestním rozsudkem uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Podle § 350h odst. 4 trestního řádu soud upustí od výkonu trestu vyhoštění nebo jeho zbytku, jestliže po vyhlášení rozsudku, kterým byl tento trest uložen, nastaly skutečnosti, pro které trest vyhoštění nelze uložit. Skutečnosti, pro které trest vyhoštění nelze uložit, jsou dále upraveny v § 80 odst. 3 trestního řádu. Správní orgán rozhodující o žádosti o přechodný pobyt není oprávněn uložený trest vyhoštění zrušit. K rozhodnutí o upuštění od výkonu trestu vyhoštění je podle § 315 odst. 2 trestního řádu příslušný trestní soud, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. K námitce nedostatečné implementace směrnice soud odkazuje na § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které umožňuje správním orgánům i při existenci uloženého trestu vyhoštění povolení k pobytu udělit, neexistuje-li u cizince aktuálnost hrozby z narušení veřejného pořádku do budoucna. V nyní posuzovaném případě však nebezpečí narušení veřejného pořádku na základě skutkových okolností případu bylo dáno, proto byla žádost žalobce zamítnuta. Námitku nedostatečné implementace směrnice tak soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 3. července 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu